

[Erik A. Jensen.]

som havde fundet sted på det private arbejdsmarked. Den reaktion, som spontant opstod i København, var der ingen som dengang udtalte social forståelse for.

Det er med disse ting som baggrund man nu kniber det ene øje i for ligesom rigtigt at se, om dette nu også er så socialt, som det gerne vil give sig ud for at være.

Jeg har fremført disse næsten historiske kendsgerninger, ikke for at harcelere over de tilstande, der har været budt tjenestemændene og fremdeles bydes dem, men for at give en slags forklaring på, at man i tjenestemandskredse har noget svært ved at forlige sig med den tanke, at der nu tages sociale hensyn, som man aldrig tidligere har kendt, såvel til deres stilling som til deres tegnebog.

Jeg bemærker endvidere, at den højtærede finansminister gør opmærksom på, at der har været forhandlet med tjenestemændenes organisationer. Jeg erindrer, at centralorganisation Is formandskab ved en lejlighed i København har givet udtryk for, at man ikke ville finde sig i et diktat én gang til som det, vi blev udsat for i 1961, og for så vidt — og jeg mener ikke der er grund til at tro andet — tjenestemændenes organisationer ikke har haft længere tid, end folketinget har haft, til at gennemgå spørgsmålene — måske er der endog for organisationerne tale om kortere tid, måske kun timer — er jeg helt på det rene med, at der kun kan være tale om et diktat.

Nu vil jeg for mit eget vedkommende sætte et stort spørgsmålstegn ved ordet „forhandle“, for det første, fordi der ikke som tidligere har foreligget et beløb, som man er nået til ved forhandling mellem arbejdsmarkedets parter, og som tjenestemændenes forhandlere har kunnet gå ud fra. For det andet, fordi det forhandlingsgrundlag, som den højtærede finansminister har brugt som udgangspunkt, ikke har været noget forhandlingsgrundlag, men ganske simpelt endnu en gang et diktat, et diktat, hvis beløb man har beregnet sig frem til på baggrund af hele vor økonomiske situation og med hensyntagen til, hvor meget man nu på bjerget mente at kunne byde tjenestemændene i lønfremgang.

Hvad er det så, man mener at kunne byde tjenestemændene? Jo, man har lagt

1 krone mere på overenskomstportionerne på begyndelseslønnen, således at den månedlige løn forhøjes med 40 kr. Jeg vil takke den højtærede finansminister for, at man er gået den sociale vej, for det er en social vej, det erkender jeg. Sidste gang vi havde loven til behandling, gjorde mit parti opmærksom på, at vi meget gerne så en udvikling som denne. Jeg takker altså for dette.

Men når vi nu ved, at man gennem år næsten daglig har averteret efter f. eks. postbude i København, og det i annoncen kunne ses, at begyndelseslønnen udgjorde 1.148 kr. pr. måned, kan vi altså regne ud, at den fremtidig vil blive 1.188 kr. pr. måned, og da forskellen mellem den civile og den statsansattes lønning fremdeles er den samme på grund af lavtlønstillægget, som også dér får virkning, har denne beskedne lønfremgang altså ikke denne gang kunnet gøre tjenestemandsgerningen mere attraktiv, hvorfor vi vel stadig får de omtalte averteringer efter f. eks. postbude i København at se.

Nej, det forholder sig ganske anderledes, hvis man søger ind i militæret. Her kan man i kraft af konstabelordningen på en 3-årig aftale de to sidste år opnå en månedlig løn på 1.328 kr., nemlig en udbetalt løn på 1.053 kr. plus et tillæg på 275 kr., som bliver opsparet og ved fratræden efter aftale udgør 6.000 kr. Når hertil kommer en erhvervsmæssig eller anden uddannelse, er det lige ved at være uartige lønninger, man byder trafiketaternes unge, som søger stillinger her og lægger et helt liv til rette for denne del af vort fælles samfund. Men det viser sig, som mit parti tidligere har påvist det, at når det drejer sig om penge til militære formål, til militære foranstaltninger, er der penge nok i kassen.

Jeg forstår da også på den højtærede finansministers bemærkninger til lovforslaget, at tjenestemændenes repræsentanter har givet udtryk for, at man havde forventet et langt bedre resultatet. De har bl. a. henvist til, at tjenestemændene siden 1958 har opnået væsentligt mindre lønstigninger, end hvad der er opnået på det private arbejdsmarked. Her gør det ikke sagen bedre, at tjenestemændene — og det synes mig med rette — siden første udbetaling af overenskomsttillæg har følt sig snydt for